

Arrest

nr. 215 681 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HUYSMANS
Berthoudersplein 57
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 december 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
naam: K. (...),
voornaam: L. (...)
geboortedatum: 22.12.1993
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),
-tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
uiterlijk op 30/ dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 11/12/2013. Dit inreisverbod is reeds vervallen.

Betrokkene diende een huwelijksdossier in met de Armeense onderdaan G. P. (...) die momenteel een recht op verblijf heeft, op het zelfde adres verblijf ook hun dochtertje K. G. (...). Bovendien, geeft haar intentie om te huwen haar met automatisch recht op een verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te halen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“1. Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 der vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991

Art. 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel:

1.De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke verzoekster een bevel tot verlating van het land oplegt onder de volgende bewoordingen :

“We concluderen dus dat een terugkeer naar Armenie geen schending van art 8 EVRM inhoudt.”,
foutief en onafdoende gemotiveerd zijn en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2.Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3.Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ; De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

Doordat de aangevochten beslissing dd. 5.12.2017, betekend op 5.10.2017, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet

onder I "De Feiten" en door DVZ slechts partieel in haar motiverend gedeelte herhaald als volgt :

"Betrokkene diende een huwelijksdossier in met de Armeense onderdaan G. P. (...) die momenteel een recht op verblijf heeft, op hetzelfde adres verblijft ook hun dochtertje K. G. (...). Bovendien, geeft haar intentie om te huwen haar niet automatisch recht op een verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te halen vanaf het moment dat een huwelijksdatum is vastgelegd. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Armenië geen schending van art. 8 EVRM inhoudt.";

De feiten zijn haar derhalve voldoende bekend, zodat zij onmogelijk en tegen alle terzake geldende wetten in, waaronder art 8 EVRM, kan beslissen ;

Verzoekster stelt trouwens vast dat DVZ op de hoogte is en erkent dat zij en dhr P.(..) een dochter hebben, waar zij schrijft :

"...op hetzelfde adres verblijft ook hun dochtertje K. G.(..).";

Echter DVZ weigert met de aanwezigheid van hun 1 jarig dochtertje in België rekening te houden, waar zij voorhoudt dat verzoekster naar Armenië kan terugkeren om aldaar een visum af te halen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd ;

De vraag stelt zich dan in concreto : indien verzoekster terug is naar haar land van oorsprong : wie zal de dochter dan opvoeden, wetende dat verzoekster geen andere familieleden in België heeft en haar partner P. (...) de enige kostwinner is zoals hoger reeds uitvoerig beschreven en aangetoond aan de hand van relevante documenten ;

Het geheel van beschikbare gegevens kon DVZ dan ook toelaten een onderzoek te doen en een andere beslissing te nemen, wat nagelaten werd ;

Op geen enkel ogenblik heeft DVZ dan ook rekening gehouden met de belangen van de minderjarige G. K.(..), zodat zij ook het Kinderrechtenverdrag, art 3, geschonden heeft in die mate dat een overheidsinstantie op geen enkel ogenblik bij het afwegen en nemen van haar beslissing rekening gehouden heeft met de belangen van een minderjarig kind, belangen dewelke nochtans prioritair dienen te zijn en de eerste overweging te vormen boven elk ander belang ;

Daarbij werd ook het recht op het hebben van een gezin en familiaal leven, zoals voorzien bij art. 8 EVRM, grondig geschonden ;

Had DVZ in deze kwestie vragen kon zij verzoekster uitnodigen tot het bijbrengen van bijkomende documenten of hem verhoren/ondervragen bij toepassing van het principe "audi alteram partem", wat in zaken van administratief recht behoort tot het zorgvuldig bestuur van een administratieve overheid , wat zij niet deed, zodat zij geen beslissing met kennis van zaken heeft kunnen nemen ;

Cfr CE (13e kamer), 24.3.2011, Hittélet, Y., nr 212.226,

CE (8e kamer), 5.5.2010, Gonthier, M., nr 203.711,

CE, 19.2.2015, nr 230.257,

F. Piret, D. Renders, & A. Trybulowski, "Les droits de la défense et les actes unilatéraux de l'administration : où l'unilatéralité ne va pas sans contradiction" (dir : P.Martens) , CUP, volume 146, Bruxelles, 2014, pp 72/77 ;

DVZ besluit derhalve volledig onterecht verzoekster een bevel tot landverlating op te leggen , wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoekster een bevel tot landverlating op te leggen ;

De RVV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

De overheid moet elke aanvraag op zijn individuele waarde beoordelen ;

Dat deze beslissingen niet alleen rechtens niet verantwoord zijn doch tevens geen rekening houden met alle feitelijke gegevens aanwezig in het dossier ;

Aangezien mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij o.a. vastgesteld hebben dat de belangen van een minderjarig kind met de voeten getreden werden en daarbij art. 8 EVRM geschonden werd ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid of menselijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een beslissing tot weigering van verblijf en een bevel tot landverlating.

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissingen voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissingen zijn dermate ernstig voor verzoeker dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en

dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen. (RvSt, De Clercq, nr. 94.939, 28.2.1997) ;

In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een weigering van gezinshereniging en van een bevel tot landverlating ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoekster , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van de minderjarige dochter van verzoekster (nl de op hem rustende gevolgen en problemen ingeval van gedwongen terugkeer – zie supra), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissingen heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijke motivatieplicht ;

dat deze beslissing niet menselijk en niet correct is ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In het wordt de schending aangehaald van artikel 62 van de enig middel Vreemdelingenwet, van artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster verwijst naar haar relatie met de heer G. P. (..), een Armeense onderdaan met verblijfsrecht in België, met wie zij samenwoont en met wie zij een dochtertje G. K. (..) (°31.07.2016) heeft.

Verzoekster meent dat met die elementen onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op grond van artikel 7, al. 1 Vw., namelijk niet in het bezit van de bij artikel 2 Vw. vereiste documenten.

Het wordt voorts ook niet betwist dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan tal van bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij evenmin het inreisverbod van drie jaar heeft gerespecteerd.

Wat de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM betreft, moet vastgesteld worden dat met de aanwezigheid van de partner G. P. (...) en met hun dochtertje K. G. (...), wel degelijk rekening werd gehouden. Inderdaad luidt de bestreden beslissing dienaangaande als volgt:

“Betrokkene diende een huwelijksdossier in met de Armeense onderdaan G. P. (...) die momenteel recht op verblijf heeft, op hetzelfde adres verblijft ook hun dochtertje K. G. (...). Bovendien geeft haar intentie om te huwen haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te halen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.”

In haar kritiek gaat verzoekster er klaarblijkelijk aan voorbij dat het dochtertje verzoekster kan vergezellen naar het herkomstland en dat verzoekster vervolgens volgens de geijkte procedures haar recht op gezinshereniging kan laten gelden.

Bovendien betreft het een situatie van eerste toelating. De thans bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat aan verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70).

Verzoeksters voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van de onwettige verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit gezinsleven in het Rijk precair was.

Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een “fait accompli” (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

Verzoekster toont vooreerst niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden. Bovendien heeft de bestreden beslissing hoogstens een tijdelijke scheiding tot gevolg: zij kan immers een visum aanvragen zodra een huwelijksdatum is vastgelegd. Er werd reeds geoordeeld dat ingeval van tijdelijke scheiding er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

Voor zoveel als nodig herinnert de verwerende partij eraan dat zij bij de beoordeling in het licht van artikel 8 EVRM over een ruime beoordelingsmarge beschikt en dat in dat opzicht alleen die beslissingen onwettig zijn die “kennelijk” onredelijk zijn, hetgeen in casu niet het geval is:

□ (mutatis mutandis: RvV nr. 195 953 van 30 november 2017)

De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat in artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen maar de Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde in casu niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386)

In de gegeven omstandigheden wordt een schending van de door verzoekster aangehaalde bepalingen niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing is verwerende partij op de hoogte van het feit dat verzoekende partij in België een gezinsleven heeft met haar partner en minderjarig kind maar meent zij dat verzoekende partij terug kan naar het herkomstland om een visum te verkrijgen zodat er geen schending van artikel 8 EVRM voorligt.

Het komt aan de verzoekende partij toe met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43. De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven is gestart op een moment waarop zij illegaal in België verbleef. Zij is nooit eerder toegelaten of gemachtigd tot een lang verblijf.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad wijst er dienaangaande op dat de verzoekende partij en haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). Verzoekende partij meent dat haar gezinsleven in België haar verhindert terug te keren naar het herkomstland, maar de Raad wijst er vooreerst op dat niet blijkt dat haar partner en haar kind haar niet zouden kunnen vergezellen naar het herkomstland om aldaar hun gezinsleven verder te zetten. Zoals blijkt heeft haar partner eveneens de Armeense nationaliteit zodat een terugkeer voor hem niet betekent dat hij naar een land moet gaan waarmee hij geen enkele affiniteit heeft. Het gegeven dat hij in België verblijfsgerechtigd is en hier werkt, doet hieraan geen afbreuk nu daarmee niet is aangetoond dat hij niet in het herkomstland zou kunnen verblijven en werken. Ook het kind van verzoekende partij is dermate jong, geboren op 31 juli 2016, zodat er kan aangenomen worden dat dit, gelet op de jonge leeftijd, nog niet naar school gaat. Een dergelijk jong kind beschikt voorts over een zeer groot aanpassingsvermogen zodat ervan uitgegaan mag worden dat het zich vlot kan aanpassen aan Armenië, land waarvan het overigens ook de nationaliteit heeft. Zoals de verwerende partij er ook op gewezen heeft geeft de intentie van verzoekende partij om te huwen geen automatisch recht op verblijf. Verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat zij niet tijdelijk terug kan naar het herkomstland om aldaar een visum gezinshereniging aan te vragen. Het gegeven dat zij hier een kind heeft, verhindert haar niet om dit kind, dat nog zeer jong is en geen schoolverplichtingen heeft, mee te nemen naar het herkomstland in afwachting van een visum gezinshereniging. Ook blijkt niet dat er hinderpalen zijn voor de partner om regelmatig naar Armenië te reizen om bij de verzoekende partij en haar kind te zijn. Evenmin blijkt dat er geen contact via moderne communicatiemiddelen mogelijk is, dit in afwachting van het verkrijgen van een visum met het oog op gezinshereniging. De Raad benadrukt

nogmaals dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad brengt in herinnering dat artikel 8 van het EVRM niet verhindert dat staten voorwaarden vastleggen voor de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, noch dat zij een verwijderingsmaatregel nemen jegens de vreemdeling die niet aan de voorwaarden voldoet (RvS 18 mei 2009, nr. 193.380). Verzoekende partij maakt geen hinderpalen aannemelijk die leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Zoals uit de bespreking hoger gebleken is, maakt verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk dat het hoger belang van haar kind geschonden werd door de bestreden beslissing. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad er verder op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.7. Nu verzoekende partij geen elementen heeft kunnen aanbrengen die tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden, gelet op de bespreking hoger, maakt zij evenmin aannemelijk dat haar recht om gehoord te worden werd geschonden. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde feitelijke gegevens over het hoofd heeft gezien die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

2.8. Waar de verzoekende partij verder in haar verzoekschrift nog meent dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is geschonden, wijst de Raad op het volgende.

Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij zou voorhouden dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd (zie RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Zoals voorts blijkt uit de bespreking hoger erkent de verwerende partij wel degelijk het gezinsleven van verzoekende partij in België maar motiveert zij waarom dit gezinsleven het opleggen van een verwijderingsmaatregel niet verhindert. Verder blijkt uit de bespreking hoger waarom het hoger belang van haar minderjarig kind niet in het gedrang wordt gebracht. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij gezondheidsproblemen zou hebben, die haar zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft en waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER